

Milí přátelé,

protože budu v pondělí slavit své druhé narozeniny, je čas, abych sepsala pár řádků o měsíci říjnu. Abyste rozuměli, včera k nám do City of Hope dorazila nová slečna – ze Somálska, a Sr. Ryszarda označila 17. říjen, jako den jejich narozenin – den, kdy se narodila pro City of Hope. A já se narodila 20. srpna, a jelikož tu ani do 20. srpna dalšího roku nebudu, tak hold musím slavit své narozeniny každý měsíc. Když měli dobrovolnice z Německa 1. výročí, koupily čokoládu. Po společném obědě jsme si sedly kolem stolu, doprostřed položily tabulku „kakaového pokladu“ a několik minut na ni jen „zbožně“ koukaly:-).

Ale Vás asi spíš zajímá, co se u nás celý měsíc dělo. S měsícem říjnem nám sem přišla vlna horkého počasí. Tento měsíc je vůbec nejteplejším měsícem v roce a je to opravdu poznat. I místní se z horka neradují a hned po „Muli bwanji!“ a „Bwino bwanji!“ se komunikace stočí na počasí. Skoro si připadám jako u nás doma:-). Všichni jsme více unavení a obzvláště večerní studijní hodiny jsou často dost náročné. Často je trávíme venku před jídelnou, protože uvnitř jídelny je často nedýchateľno. Horký vzduch osvěžuje vánek nebo vítr, a díky němu se dá vedro lépe snášet.

Na začátku října jsme měli velkou oslavu narozenin Sr. Ryszardy a Sr. Florence. Celé páteční odpoledne jsme připravovaly sál, kde se večerní party měla konat. Uklízelo se, zdobilo se (to jsem si s holkama moc užila...), a nacvičoval se program. Vše vypuklo po 19⁰⁰. Sestry přišly za doprovodu dvou nejmladších holek, které byly krásně nastrojené. A oslava mohla začít. Jak jsem zatím stačila pochytit, africké, respektive zambijské oslavy jsou plné tance, písní, bubnů, radosti a krásných slov. Naše holky se rozdělily na 3 skupiny – „bílé“, „černé“ a „barevné“ (názvy pro skupiny jsem si vytvořila sama podle barvy triček, které si holky vzaly na sebe:-)). Každá skupina měla připravenou řeč, písně a tanec pro sestry. Holky berou Sr. Ryszardu a Sr. Florence jako maminky a o to vřelejší a láskyplnější jejich prezentace byla. I na nás dobrovolnicích bylo připravit si nějakou kulturní vložku. A protože tancem a zpěvem holkám nemůžeme konkurovat a hlavně jsme si říkaly, že toho bude večer dost, zvolily jsme pantomimu doplněnou o hudbu.

Pantomima byla o hledání přátelství a lásky a měla velký úspěch... Poté jsme zazpívaly mezinárodní „Happy Birthday“ – to znamená, že jsem začala zpívat já v češtině, pokračovaly holky v němčině a dozpívaly jsme všechny v angličtině.

Po programu následovalo přinášení darů – já vím, zní to jako ze mše sv., ale jinak se to nazvat nedá. Protože nejde pouze o předání, ale samotné přinášení se pojí s tancem a zpěvy. A stejně tak je to i s dortem nebo spíše koláčem, který se přináší posléze. Nejvíce nás šokovala malá Fridah, která hned za dvojicí holek, co nesly koláč, tancovala s obrovským nožem (jak mi doma říkáme „zabijákem“:-)), který měl na sobě velkou mašli! Jako občerstvení byly připraveny lavory s popcornem a oříškami, které odpoledne holky připravovaly.

Mám opravdu moc ráda africké oslavy... Protože jsou tak bezprostřední a plné radosti a nejsou vůbec strojené...

A co nás provází po tento měsíc dále? Je to tzv. Gratitude Day aneb Den díků, vděčnosti. Je to den, kdy máme příležitost si navzájem poděkovat za to, co pro sebe navzájem děláme, co pro nás dělají druzí, za naše přátele, rodinu, život, víru...

První Gratitude Day jsme prožili ve škole, kde jsme si navzájem všichni děkovali. Tento den patřil žákům, sestřám, pracovníkům City of Hope, kněžím (kteří vyučují v některých třídách), rodičům dětí ze školy... Ale také především Sr. Ryszardě, která celé naše City of Hope dala dohromady a dala mu srdce a smysl.

Celý slavnostní den začal mší sv., která se konala ve stínu stromů před konventem sester. Poté se

pokračovalo předáváním darů Sr. Ryszardě a připravenými proslovy. Za Primary School i Secondary School přišli zástupci, aby sestře vyjádřili srdečné díky za vše, co pro nás všechny udělala a stále činí.

Co se mi moc líbilo, že vše bylo zakončeno výborným jídlem připraveným pro všechny! Žáci si ten den do školy donesli plastové talíře, které během dne měly schované v batůžkách, a po mši na něj dostali *nshimu*, fazole, vajíčko a párek jako slavnostní oběd.

Učitelé a pracovníci ze CoH měli ještě další program, kdy se předávaly další dárečky sestře a poté taky ona měla něco připraveného pro nás...

Druhý Den díků nás čeká doma v City of Hope (holky, které tu žijí; dobrovolníci; sestry a „mummies“) 1. listopadu. V polovině měsíce října jsme si každý vylosoval svého tajného přítele, za kterého se do konce měsíce modlíme. A na naši domácí slavnost si každý pro svého přítele připravíme malý dáreček, který sami vyrobíme. Tak odpoledne, která jsou věnována vyrábění, začaly holky připravovat své dárečky a opravdu si na nich dávají záležet. Všechny jsou od srdce vyráběné a o to mají mnohem větší hodnotu. Já jsem ještě navíc dostala za úkol připravit nástěnku do naší „Prayer Room“. Vytvářím obrovský strom, na kterém budou jména nás všech na lístcích, květinách a ptáčích. A celé v duchu děkování, proto nápisy díků nebudou chybět. Moc si užívám tyhle kreativní možnosti...

Tuto neděli nás čeká další velká slavnost. Patnáctého října tomu bylo přesně 30 let od chvíle, kdy Sr. Ryszarda přišla do Zambie. Tedy narodila se pro Zambii:-). Stále tu máme co oslavovat. A to nás největší z oslav ještě čekají. Příští pátek Zambie oslaví 50. výročí nezávislosti. Zambiané touto událostí žijí po celý rok, proto se opravdu těším na pátek, kdy tu máme státní svátek, a s holkama se vydáme do ulic slavit s *davy*. Holky jsou opravdu nadšené jenom z toho, že budou venku z areálu CoH. A navíc každá bude mít ušité nové oblečení, samozřejmě se zambijskými symboly a barvami, které šijí učnice v našem „Auxilium Skills Training Center“. Je to místo, kde se lidé mohou vzdělávat v oblasti počítačů, šití, vaření a dalších dovedností – je to další z částí našeho CoH.

Další novinkou je nová dobrovolnice, která se stala mojí spolubydlící. Jmenuje se Louisa a ani nemusíte hádat ze které je země – ano, je to Německo:-). Stejně jako další dobrovolnice právě dostudovala střední školu a stráví tu s námi 6 měsíců. Myslela jsem si, jak mezinárodní tu budeme mít komunitu dobrovolníků, ale zatím to vypadá na dost jednostrannou záležitost.

Jinak z každodenního života můžu říct, že se nám tu daří. Všichni se na sobě snažíme pracovat. Dopoledne ve škole, (kde jsem teď opravdu jen zřídka kdy „navštěvována“ m'dam Kajou, která má oficiálně hodinu na starosti), tak i odpoledne při hrách, čtení, sportu a vyrábění s holkama a večer při společném studiu.

Opravdu je pro mě důležité se tu cítit užitečná a tento pocit mi tu opravdu nechybí. Od rána do večera se v podstatě nezastavím a o

to rychleji mi tu týdny utíkají. Trávit odpoledne s našimi holkami je pro mě každodenní radostí a vědomím, že čas strávený přípravou, sháněním sponzorských darů na cestu sem, nebyl zbytečně strávený čas. Nedělám tady kdoví jaké zázraky a už vůbec ne převratné změny, ale když vidím radost v očích holek při hrách nebo při úspěšném vypočítání příkladu, je to pro mě ta největší odměna, protože vím, že stačí, když dopředu kráčíme krůček po krůčku – není třeba skákat, protože potom nám spíše hrozí pád na zem.

S těmito slovy se s Vámi v tomto dopisu loučím a těším se příští měsíc „naviděnou“ s novinkami z oslav výročí nezávislosti!

Na všechny myslím v modlitbě a i Vám všem za ně upřímně děkuji!

Se srdečnými pozdravy

Radka (Rejoice)